

ת"ד 204/07/17 - מדינת ישראל נגד עופר פרץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 204-07-17 מדינת ישראל נ' פרץ

לפני כבוד השופט אהרן האוזרמן
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רונית עמר
נגד

הנאשם עופר פרץ
ע"י ב"כ עו"ד בדר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח.

על פי עובדות כתב האישום ביום **13/03/17** בשעה 21:25, נהג הנאשם ברכבו בבת-ים, ונתפס בכף על ידי שוטרים. הנאשם נהג כאמור כשהוא פסול, לאחר שרישיון הנהיגה שלו נפסל לתקופה של 5 חודשים ע"י בית המשפט, בנוכחותו, ביום **13/07/15** בתיק תת"ע **457-06-15** ורישיונו לא הופקד.

ראיות התביעה לעונש:

הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם בתעבורה, לפיו הנאשם נוהג משנת 1990 ולחובתו 44 הרשעות קודמות, בהם הרשעה קודמת בעבירה של שימוש ברישיון נהיגה מזויף בתיק 457-06-15 הנ"ל בגינה תלוי ועומד כנגד הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר מותנה שהוא בר הפעלה.

הוגש גיליון רישום פלילי של הנאשם. הרשעתו האחרונה, בעבירה של ייצור חומר אסור בהפצה (30/1/14) בה נדון הנאשם בין היתר, ל-6 חודשי מאסר בפועל שרוצו בעבודות שירות ולמספר תקופות מאסר מותנה החלות על עבירות סמים. בנוסף הועמד הנאשם תחת צו מבחן וכן הוטל עליו קנס של 12,000 ₪ וחתימה על צו התחייבות להימנע מעבירות בסך 20,000 ₪.

לנאשם הרשעות קודמות נוספות, בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור (2015), הפרת זכויות יוצרים בצירוף תיקים (2007), איומים (2008), החזקת סמים, איומים, תקיפה, העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (1995) ועוד.

ב"כ המאשימה עותרת לעונש מאסר בפועל, ולהפעלת 8 חודשי המאסר המותנה במצטבר. בנוסף עותרת לפסילה בפועל של רישיון הנהיגה של הנאשם לתקופה שלא תפחת מ-3 שנים. כן עתרנ למאסר ופסילה מותנים נוספים, ולא עתרה לקנס.

עמדת המאשימה כאמור שענת על חומרת העבירות, הנהיגה בפסילה בעיקר, על עברו התעבורתי והרישום הפלילי של הנאשם וכן במידה רבה על עונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם שלא היה בו לשיטתה כדי להרתיעו. המאשימה מתנגדת להארכת המאסר המותנה, שהוא חריג בדין, וטוענת כי אין נימוקים מיוחדים התומכים בכך.

ראיות ההגנה לעונש:

הנאשם וסנגורו מבקשים מנגד כי אתחשב בנסיבותיו האישיות והמיוחדות של הנאשם, בעובדה כי מדובר בעבירה ראשונה מסוגה (נהיגה בפסילה), בעובדה כי לטענת הנאשם העבירה בוצעה בתום לב, מאחר וסבר כי רצה את הפסילה, שכן בפרוטוקול גזר הדין ב"תיק הפסילה" (15-06-457) נרשם כי: **"הפסילה תחל לא יאחר מיום 01/12/15"**. הנאשם טוען כי סבר מכאן כי הפסילה מתחילה מיום 01.12.15 ללא צורך בהפקדת הרישיון או בפעולה נוספת מצדו. לעניין זה טוען הנאשם, כי רישיונו נלקח על ידי המשטרה בעת שנתפס נהג, ולא היה בידיו בגזר הדין, ועל המשטרה היה להעביר את רישיונו להפקדה בתיק בימ"ש.

טענה נוספת שמעלה ב"כ הנאשם היא, כי הנאשם בעת גזר הדין ובעת שנגזר עליו המאסר המותנה, לא היה למעשה מיוצג ובית המשפט ביקש מעו"ד שהיה נוכח באולם (עו"ד מסרי) לייעץ לנאשם פרו בוו. הנאשם לדבריו הסכים להסדר טיעון שהוצא לו. עם זאת, לטענתו, בעת שנדון בתיק הקודם, עמד בפני ריצוי מאסר שהוטל עליו בבית משפט אחר (פלילי) וקיבל את הצעת התביעה לסיים את התיק בהסדר טיעון כפי שעשה, שכן הוסבר לו כי תקופת הפסילה שתיגזר עליו ממילא תיכלל בתוך תקופת המאסר שהוא עומד לרצות בתיק הפלילי.

כפי שאכן עולה מפרוטוקול גזר הדין, הנאשם ציין בפני בית המשפט בטרם נגזר דינו, כי הוסברה לו היטב משמעות הסדר הטיעון אליו הגיע, וכן במסגרת גזר הדין והסדר הטיעון נלקחה בחשבון העובדה כי הוא עומד בפני ריצוי מאסר בתיק אחר. מסיבה זו אף לא הוטל על הנאשם בהסדר, כל קנס.

הנאשם טוען כי במעמד גזר הדין, לא הוסבר לו כי עליו להפקיד את רישיונו או תצהיר חלף, וכן מאחר ולא הוטל עליו קנס, לא עבר במזכירות בית המשפט, וממילא לא קיבל לידי כל מסמך נוסף פרט לגזר הדין שבו כאמור נרשם כי הפסילה תחל ביום 01/12/15, או הסבר לגבי חובת הפקדת רישיון/תצהיר.

בנוסף, טענו הנאשם וסנגורו להארכת המאסר המותנה ושלא לשלוח את הנאשם למאסר בפועל משיקולי שיקום ולעניין זה הפנו להמלצות שירות המבחן, אשר ערך תסקיר בעניינו של הנאשם וממליץ על הארכת המאסר המותנה והטלת של"צ כענישה. תסקיר שירות המבחן, מתאר את ההליך השיקומי שבעיצומו מצוי הנאשם וכן את השינוי באורח חייו בשנים האחרונות.

כנימוק נוסף לקולא הובא בפני ע"י ההגנה, כי הנאשם בתחילת שנת 2016 פנה למשרד הרישוי, הגיש בקשה להוצאת רישיון נהיגה, עבר מבחן תיאוריה, הוזמן למבדקים במשרד הרישוי במחלקה להערכת נהגים (רחוב הארבעה בת"א), הופנה לוועדת ערר בין היתר במעורבות של שירות המבחן, וכן עבר מבחן רישוי (טסט) כחוק וקיבל לידי רישיון נהיגה כחוק(!).

הסנגור המלומד טוען כי בעצם הוצאת רישיון נהיגה כמפורט, יש ביטוי הן לתום ליבו של הנאשם, אשר סבר באמת ובתמים כי הפסילה הסתיימה. בנוסף רשות הרישוי הנפיקה לנאשם רישיון נהיגה לאחר תהליך מפרך מצדו ובכך הנאשם הסתמך למעשה על רישיון נהיגה שהונפק לו לכאורה כדין.

בנוסף נטען כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם במקרה זה את הודייתו באשמה מיד ובהזדמנות הראשונה, וכי הנאשם בחר שלא לנהל הוכחות בתיק.

עדות אופי לטובת הנאשם מסר מר יעקב אור, ממנהליו של בית תמחוי "מרכז יהדות בוכרה" בת"א, אשר סיפר כיצד הנאשם רצה במסגרת המרכז עבודות השרות שהוטלו עליו במסירות ומעל ומעבר לדרישות ומתאר את תרומת הנאשם, שאף ממשיך לשמור על קשר התנדבותי עם המרכז עד היום.

סיכומי של דבר, ב"כ הנאשם עותר כי אפעיל את סמכותי על פי סעיף 56 לחוק העונשין, בכך שאאריך את תקופת המאסר המותנה, שאינו חב הפעלה במקרה זה, וכן עותר בנסיבות לפסילה מינימלית.

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן פגש בנאשם, וערך תסקיר מפורט בעניינו (ותסקיר משלים). הנאשם מוכר לשירות המבחן משנת 2015, עת ליווה שמ"מ את הנאשם במסגרת החלטת בית המשפט בתיק קודם בו ריצה הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, וכן עמד בצו תחת פיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים.

קצינת המבחן מתארת את הנאשם כאדם בעל יכולות גבוהות ותפיסה עצמית מתפקדת ותקינה במישורי חייו התקינים. קצינת המבחן הטיבה לתאר את השינוי שעבר הנאשם מאז היכרות שירות המבחן עמו משנת 2015, על רקע גזר הדין בתיק הפלילי הקודם.

קצינת המבחן תארה כי הנאשם עובר תהליך שינוי איטי, כאשר שמר על קשר טיפולי בעבר עם שירות המבחן. הנאשם מתעמת עם דפוסיו הבעייתיים ועם עברו וכן שירות המבחן מתרשם כי ערך שינוי אמיתי בחייו ובגישתו וכי פחת הסיכוי להישנות עבירות פליליות אצלו. על פי ניסיון העבר הנאשם תופס את מסגרת שירות המבחן כמסגרת שמאפשרת את קידומו וכן הוא משתף פעולה עם שירות המבחן ונתמך ונעזר בשירות.

הנאשם מנסה לנהל אורח חיים תקין גם בתחום התעבורתי, וכראייה חידש בשנת 2016 את רישיון הנהיגה תוך השקעת מאמצים ניכרים, בתהליך מול משרד הרישוי, שאף שמ"מ היה מעורב ושותף בו.

סיכומי של דבר, קצינת המבחן הביעה עמדה ברורה ולא שגריתית על פיה במקרה הקונקרטי של הנאשם היא תומכת בענישה שלא תערער כעת את היציבות היחסית שהגיש הנאשם בחייו מבחינה תעסוקתית ומשפחתית. קצינת המבחן סבורה כי ענישה בדמות של מאסר בפועל עלולה להיות בעל אפקט הרסני אשר יסיג את הנאשם לאחור. המלצתה ברורה והיא ממליצה על ענישה שיש בה עדיפות ברורה לפן השיקומי.

קצינת המבחן ממליצה על הארכת המאסר המותנה, הטלת צו מבחן בן שנה והטלת צו של"צ בן 500 שעות על פי תכנית שתגובש על ידה לאחר גזר הדין.

דין:

נהיגה בפסילה הינה מבין העבירות החמורות ביותר שבפקודת התעבורה. המחוקק אף הורה בצידה של עבירה זו על 3 שנות מאסר (ס' 67 לפקודת התעבורה). פסילת רישיון הנהיגה הינה הכלי העיקרי שקיים בידי בית המשפט לתעבורה

כדי למנוע את המשך הנהיגה מנהגים מסוכנים. כאשר נהג אינו נרתע מהעונש המקובל של נטילת רישיון הנהיגה, הרי שהענישה ההולמת היא - מאסר בפועל.

בע"פ 4372/98 בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, קבע כב' השופט מודריק :

"לגבי מי שנפסל מלנהוג, ונמצא נוהג בזמן פסילה, מתבקש עונש ממשי אחר, שהרי עונש הפסילה נכשל".

ברע"פ 1812/94 קובע כבוד השופט לוין :

"מי שנוהג בזמן פסילה ראוי לעונש חמור, שבין מרכיביו פסילה לאורך זמן ומאסר לתקופה הולמת".

ב- רע"פ 6115/06 קובע כב' השופט אדמונד לוי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה, בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור- נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית - המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

הנה כי כן, על פי ההלכה הפסוקה הנאשם כמי שהפר הפרה בוטה את הוראות החוק, זלזל בפסק דינו של ביהמ"ש, מפר ואינו מצית לו - מן ראוי שימצא מקומו מאחורי סורג ובריח.

קביעת מתחם הענישה:

על פי סעיף 40 [לאחר תיקון 113] לחוק העונשין בהתאם לעקרונות "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", העיקרון המנחה את בית המשפט בגזירת דינו של נאשם הוא עקרון ההלימה, לאמור, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמו של הנאשם וסוג העונש שיוטל עליו בסופו של יום.

עוד קובע חוק העונשין (בסעיפים 40 ב ו- 40ג) כי במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת לגבי ענישה במקרים אלה. סעיף 40ג, קובע כי בית משפט ראוי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

נוכח האמור ובטרם אגזור את העונש, אני קובע כי מתחם הענישה המקובל במקרים דומים, של נהיגה בפסילה בפעם הראשונה, נע כמניפה בין הטלת עבודות של"צ יחד עם הארכת המאסר המותנה ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל (והפעלת המאסר המותנה בחופף/במצטבר). בנוסף מתחם הענישה כולל את פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של בין 8 ל- 30 חודשים, וענישה מותנית נוספת (מאסר ופסילה).

שיקום הנאשם וחזרה למוטב:

במקרה דנן, יש להכריע האם יש להעדיף את עיקרון השיקום על פני עיקרון הגמול וההלימה בעניינו של הנאשם, שכן

מחד מעשיו חמורים ומאידך, אין להתעלם מתהליך השיקום שהנאשם מצוי בעיצומו.

בפסיקה ענפה של ביהמ"ש העליון, הדגיש ביהמ"ש את חשיבותו של ההיבט השיקומי. גם במקרים קשים ביותר ובעבירות חמורות, העדיף ביהמ"ש העליון לפסוק בעד שיקומו של הנאשם, חרף מעלליו הקשים. כך למשל:

בע"פ **8092/04** ישראל חביב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2004), ביטל בית המשפט העליון עונש מאסר שמשכו 40 חודשים, עקב שיקומו של הנאשם מסמים. בית המשפט עמד על חשיבות השיקום כשיקול חשוב בענישה.

ברע"פ **5066/09** ירון אוהיון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2010), הורשע הנאשם בבימ"ש קמא בעבירות מרמה, ונשלח למאסר ממושך של 54 חודשים. ביהמ"ש המחוזי, בדעת רוב, הקל במידת מה בעונשו. בקשת הנאשם למתן רשות ערעור התקבלה ע"י בית המשפט העליון. בית המשפט העליון עמד בהרחבה על האינטרס הציבורי בשיקום העבריין ועל חשיבות שיקול זה בגזירת הדין ובסופו של יום הפחית באופן ניכר את עונש המאסר שנגזר על הנאשם.

הרציונל העומד ביסוד פסיקה זו, הוא רציונל פשוט, שהשכל הישר וטובת הציבור בבסיסו. נאשם אשר חוזר ומבצע עבירות קשות, אך מבקש לשנות מדרכיו, לעלות על דרך הישר, ומבטא רצון כן ואמיתי שמתבטא לא רק בהבל פיו, אלא נתמך בראיות מוחשיות, בחוות דעת מקצועית, נאשם כזה, מן הראוי לסטות מהעונש שראוי למדוד לו, ולבכר תחת זאת, ענישה שיהיה בה דגש על היבטים שיקומיים. אין ספק, אם יצליח שיקומו, יטיב הדבר עם החברה כולה. לכן, במקרה המתאים, יעדיף ביהמ"ש להקל בעונשו של העבריין כדי לאפשר לו להתמיד בדרך הישר, מתוך ראיית טובת הציבור.

כאמור אף המחוקק נדרש בתיקון 113 לחוק העונשין, לחשיבות של ההיבט השיקומי, וציווה בסעיף 40 לחוק העונשין, כי כאשר ביהמ"ש מוצא, כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי ביהמ"ש לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקום כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן. עקרון השיקום, כשיקול בר חשיבות בעת גזירת הדין, זכה עם התיקון לחוק, למעמד חוקי, כעקרון בר משקל, המאפשר לבית המשפט, במצוות המחוקק, אף לסטות לקולא מהעונש ההולם במקרים המתאימים.

קביעת העונש:

עונשו של הנאשם ייגזר כמצוות המחוקק, תוך הקפדה על ההלימה בין העבירה לעונש, ובהתאם לחומרת העבירה ולמידת אשמו של הנאשם. ועוד בבואי לגזור את עונשו של הנאשם לקחתי בחשבון כי הענישה הנוהגת בשיטתנו הינה לעולם ענישה אינדיווידואלית ולא מכאנית, שיטת המשקללת את נסיבותיו האישיות של כל אדם ואדם.

יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת (בדימוס) דליה דורנר בע"פ **5106/99** אבו-ניג'מה נ' מ"י:

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזרי-דין לפי תעריפים. בגדר שיקול-הדעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיווידואליים העומדים בפניהם".

לעניין חומרת העבירה, כפי שהובא לעיל, הן המחוקק והן ביהמ"ש העליון רואים בחומרה רבה עבירה של נהיגה בזמן פסילה, המבטאת זלזול בחוק ובהחלטות בתי המשפט.

לעניין מידת "אשמו" של הנאשם, נקודת המוצא היא כי הנאשם לא כיבד החלטת ביהמ"ש המטילה עליו עונש פסילה

של רישיון הנהיגה בגין עבירות חמורות שבצע כאמור (נהיגה תוך שימוש ברישיון נהיגה מזויף), וכי אף הטלת מאסר מותנה לא היה בה כדי להרתיעו.

האזנתי לנאשם אשר טען בפני לעונש. שמעתי ממנו לקיחת אחריות. הנאשם הטיב לתאר בלשונו את השינוי שעבר בשנים האחרונות וביקש שלא לפגוע בסיכויי שיקומו.

הנאשם נמצא משנת 2015 בקשר עם שירות המבחן, כולל בעבר תחת צו מבחן, אשר קצינת המבחן תארה כקשר טוב. לדבריו הוא מבין ומודע כעת לגורמים הפנימיים שהובילו אותו להסתבכות ויש לו כוחות להתעמת מולם. הנאשם עשה מאמצים ניכרים כמתואר, לחדש את רישיון הנהיגה שלו בשנת 2016, ואף בכך יש כדי להעיד על הלך רוח אחראי ורצונו להימנע מהמשך ביצוע העבירות.

תסקיר שירות המבחן כולל התרשמות חיובית מהנאשם. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירות וכי ניכר כי הוא מודע באשר להשלכות הקשות של מעשיו על חייו.

שירות המבחן בא בפני בתסקיר בהמלצה עונשית, והיא לאמץ "אפיק שיקומי" ובכלל זה להאריך את תקופת המאסר המותנה, לחייב את הנאשם בביצוע עבודות של"צ על פי תכנית שתגובש ע"י השירות ולשלוח הנאשם לטיפול במסגרת צו לפיקוח ע"י שירות המבחן.

סעיף 56(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 קובע:

"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות הענין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי." [ההדגשה בקו שלי א.ה.].

סיכומי של דבר, נוכח המתואר, התרשמתי כי זהו אחד מהמקרים החריגים, בהם ראוי יהיה להאריך את המאסר המותנה, בשל שיקולי שיקום, וכן מאחר ובנסיבות המעשה והעושה, כפי שהובא להלן "לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

אני מוצא בנימוקי ההגנה כמפורט לעיל בהרחבה, טעמים של ממש לתמוך בהארכת המאסר המותנה. אף מעבר לשיקולי שיקום, ספק בעיני אם בנסיבות הנ"ל הגמול הראוי במקרה זה הוא מאסר בפועל.

אמת, שליחתו של הנאשם למאסר, תיתן לו לנאשם כ"גמולו" ובוודאי תמלא אחר "הרתעתו" ויש בה מידה רבה של "הרתעת הרבים". יחד עם זאת, בטווח הארוך, אני מוצא כי עלול הדבר לחזור "ולהכות" בחברה, אם הנאשם יחזור וידרדר לביצוע עבירות בתחום הפלילי והתעבורתי.

ראוי לתת את הדעת במקרה דנן, לא על הטווח המידי של ענישת הנאשם, אלא על הטווח הארוך, על התועלת שתצמח לחברה מכך שהנאשם יעלה על דרך הישר ויסור מרע.

שמעתי את הצדדים וטיעוניהם, שקלתי את האינטרס הציבורי במניעת נהיגתם של נהגים פסולים, נתתי דעתי לכך שמדובר בעבירה ראשונה מסוגה ככל שנוגע לעבירה של נהיגה בפסילה, התחשבתי בעברו התעבורתי והפלילי של הנאשם, במאסר המותנה התלוי כנגדו, התרשמתי מנגד גם מהנסיבות בהן נעברה העבירה, וכן מנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי ששמעתי מפיו של הנאשם עצמו ומהסנגור המלומד. עיינתי גם בפסיקה, ובתסקיר שירות המבחן הכולל המלצה עונשית, כמפורט.

אני דן לפיכך את הנאשם לעונשים הבאים:

1. הנאשם יבצע - **500 שעות שירות לתועלת הציבור** לפי תכנית שיכון שירות המבחן בהתאם להמלצתו בתסקיר שהוגש ויחל בביצוע העבודות בתיאום עם שירות המבחן.
 2. **פסילה בפועל למשך 11 חודשים**. הפסילה תחל מיום 01.01.19 והיא במצטבר לכל פסילה אחרת. הנאשם יפקיד את רישיונו, במזכירות ביהמ"ש עד יום 01.01.19.
 - 6 חודשי פסילה מותנית מתיק תת"ע 457-06-15 מופעלות בחופף.
 3. **8 חודשי מאסר מותנה מתיק תת"ע 457-06-15 (גזה"ד מיום 13.07.15) מוארכים והתנאי יחול למשך שנתיים נוספות.**
 4. ניתן בזה **צו פיקוח ע"י קצין מבחן לנאשם למשך 12 חודשים מהיום**. שירות המבחן יפקח על הנאשם ויבחן אפשרות שילובו במסגרת קבוצה טיפולית לעברייני תעבורה.
 5. **הנאשם ישלם קנס בשיעור 1,500 ₪**, שישולם במלואו לא יאוחר מיום 01.01.19.
- זכות ערעור כחוק בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 יום.
- ניתן היום, ז' כסלו תשע"ט, 15 נובמבר 2018, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.